

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **T. P.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2015, č. j. MV-143795-5/SO/sen-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2016, č. j. 57 A 81/2015 – 55,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2016, č. j. 57 A 81/2015 – 55, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Včas podanou kasační stížností žalobkyně napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“) ze dne 12. 4. 2016, č. j. 57 A 81/2015 – 55 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované č. j. MV 143795 5/SO/sen-2014 ze dne 29. 5. 2015 (dále „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-59774-27/DP-2013 ze dne 4. 9. 2014 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s

odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Správní orgán žádost zamítl z důvodu, že účastnice řízení pobývala v rámci posledního povoleného pobytu na území České republiky v souhrnu 77 dnů, přičemž správní orgán shledal jinou závažnou překážku pobytu cizince na území v neplnění povoleného účelu pobytu, tj. výkonu podnikatelské činnosti. Žalobkyně nepobývala na území a tím neplnila základní pojmové znaky podnikání. Žalovaná na rozdíl od správního orgánu I. stupně shledala naplnění skutkové podstaty závažné překážky pobytu na území tím, že stěžovatelka nepobývala na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí **žalobu**. To, že se zdržuje na území po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jejího pobytového oprávnění. Povolení k pobytu jí umožňuje, nikoliv přikazuje pobývat na území déle než 6 měsíců. Dále namítla rozpor s rozhodovací praxí a vnitřní rozpornost závěrů žalované. Žalobkyně doložila, že přechodová razítka v pase neodpovídají skutečnosti, když se nekryjí s dobou, kdy byla žalobkyně prokazatelně v České republice. Na závěr namítla nezákonnost posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života.

Krajský soud v **napadeném rozsudku** nejprve konstatoval, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně byla skutečnost, že s ohledem na charakter podnikání žalobkyně na území České republiky není třeba dlouhodobého pobytu. Důvodem pro zamítnutí žádosti tak nebyla skutečnost, že žalobkyně po většinu rozhodné doby nepobývala na území České republiky ani to, že by na území nevykonávala podnikatelskou činnost. Žalobní námitky se tak míjejí se skutečným důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně. Vzhledem k tomu, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně nebylo, že žalobkyně „nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území České republiky“ ani že „fakticky nevykonává podnikatelskou činnost“, jsou nedůvodnými veškeré námitky žalobkyně zpochybňující důvodnost těchto závěrů. Pasáž, kterou považuje žalobkyně za nesrozumitelnou je uvedena v rámci hodnocení postupu prvoinstančního rozhodnutí. Tuto pasáž je nezbytné vykládat tak, že se žalovaná neztotožnila s hodnocením prvoinstančního orgánu. Své vlastní závěry pak žalovaná odůvodnila v další části napadeného rozhodnutí, ze které mimo jiné vyplývá, že smyslem udělování povolení k dlouhodobému pobytu jako vyššího pobytového oprávnění je možnost účastníka řízení pobývat na území po delší dobu, než na kterou jsou udělována víza k pobytu. Účelem ani smyslem institutu dlouhodobého pobytu tedy není udělovat povolení k dlouhodobému pobytu účastníku řízení, který jej k plnění předpokládaného účelu pobytu nepotřebuje a využívá jej pouze ke krátkodobým pobytům, k čemuž by plně postačovala krátkodobá víza, příp. víza k pobytu nad 90 dnů.

Pokud měla žalobkyně za to, že na území České republiky pobývala v jiném rozsahu, než který vyplývá z tzv. „přechodových razítek“, bylo na ní, když zanedbala záznam přechodových razítek, aby jednak tvrdila, po jakou konkrétní dobu se na území České republiky zdržovala, jednak aby pobyt na území České republiky v tomto

pokračování

konkrétním období v důkazním řízení prokázala. Žalobkyně nic takového neučinila, přesto žalovaná další dobu, tak jak eventuálně hypoteticky mohla vyplývat z jí předložených listin, v její prospěch přičetla. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaná nezákonně posoudila otázku přiměřenosti rozhodnutí, neboť žalovaná se namítanou otázkou zabývala a posuzovala konkrétní situaci žalobkyně. Pokud měla žalobkyně za to, že je toto odůvodnění věcně nesprávné, měla v tomto směru vznést konkrétní žalobní námitky, což však neučinila. Z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uvedla, že krajský soud nedostatečně přezkoumal činnost správního orgánu i žalované a sám zatížil své rozhodnutí nezákonností, když rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil. Stěžovatelka je přesvědčena, že pouze skutečnost, že se zdržuje na území České republiky jen po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jejího pobytového oprávnění, za situace, kdy předložila veškeré náležitosti potřebné ke kladnému vyřízení její žádosti. Žalovaná konstatovala, že formálnost pobytu je zjevná z toho, že stěžovatelka se měla na území zdržovat toliko 77 dnů. Podle stěžovatelky byl v tomto ohledu nedostatečně zjištěn stav věci. Stěžovatelka je schopna firmu řídit, aniž by musela být po celou dobu přítomna na území, avšak nemůže tak činit, aniž by měla povolený dlouhodobý pobyt. Povolení k pobytu umožňuje, nikoliv prikazuje, pobývat na území déle než 6 měsíců. Správní orgány vzniklé pochybnosti neodstranily, ačkoliv to bylo jejich povinností. Správní orgány podle stěžovatelky rozhodují v rozporu s aktuální praxí i judikaturou. Podle stěžovatelky je napadené rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost. Žalovaná potvrdila, že pro konstatování jiné závažné překážky pobytu na území nelze vycházet toliko z doby pobytu cizince na území, následně však uvedla, že i když nelze v posuzovaném případě shledat neplnění účelu povoleného pobytu z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, byla naplněna závažná překážka pobytu na území tím, že účastník řízení nepobýval na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka poukazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MV-105070-9/SO-2013, (nechť je případně za účelem dokazování vyžádán správní spis), přičemž z tohoto rozhodnutí cituje: *„doba pobytu cizince na území České republiky může být jedním z ukazovatelů, na základě nichž správní orgán hodnotí, zda cizinec neplní účel, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno ... zpravidla však nemůže být ukazovatelem jediným...ze samotného zjištění, že účastnice pobývala na území České republiky po dobu platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu pouze cca 142 dnů, nelze ani v posuzovaném případě bez dalšího dovodit závěr, že neplnila účel, pro který jí bylo pobytové oprávnění uděleno“*. Ze zde uvedeného je zjevná nekonzistentní praxe, správní orgán tak porušuje zásadu legitimního očekávání a zásadu předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že odkaz na 6 měsíců se týká úmyslu pobývat na území do budoucna, a nemá být přitom hodnocena dosavadní délka pobytu v České republice.

Krajský soud se s protichůdností žalované nevypořádal, a s žalobními námitkami se vypořádal nedostatečně, a především nesprávně, když interpretoval napadené rozhodnutí de facto tak, že žalovaná stěžovatelce částečně vyhověla, když uznala odvolací námitky, nicméně žádost byla zmínuta z důvodu, že stěžovatelka pro své podnikatelské aktivity nepotřebuje disponovat dlouhodobým pobytem. Důvod, že stěžovatelka dlouhodobý pobyt vzhledem ke své délce pobytu na území nepotřebuje, není zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti. Krajský soud tento postup žalované aprobuje. Stěžovatelka v průběhu správního řízení nabídla důkazy o tom, že byla fyzicky přítomna na území pro plnění účelu pobytu. Žalovaná přitom vyhodnotila důkazy tak, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelka neplnila účel svého podnikání. Nemůže proto obstát názor žalované a krajského soudu, že není nutné udělovat dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, neboť společnost lze řídit i prostřednictvím krátkodobých víz.

Stěžovatelka je dále přesvědčena, že správní orgány posoudily nezákonně a nedostatečně otázku přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života. Krajský soud pochybil, pokud tuto žalobní námitku vypořádal jako nedůvodnou. Bylo-li rozhodováno o zamítnutí žádosti na podkladě § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pak bylo povinností posuzovat i přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Hodnocení přiměřenosti ze strany správních orgánů postrádá individualizaci, a stran poměrů ekonomických, společenských a kulturních se relevantním způsobem s přiměřeností nevypořádaly. Krajský soud pochybil, pokud tento postup aproboval.

Krajský soud v totožné věci rozsudkem ze dne 29. 6. 2016, č. j. 30 A 77/2015 - 52, ve věci manžela stěžovatelky na základě stejných argumentů v žalobě napadené rozhodnutí zrušil. Krajský soud tak v nyní posuzovaném případě rozhodl v rozporu se svou pozdější rozhodovací praxí.

Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, případně zrušit rovněž rozhodnutí obou správních orgánů a věc jim vrátit k novému projednání.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 171/2016 - 35, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka měla na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, s platností od 2. 1. 2012 do 2. 1. 2014. Dne 11. 12. 2013 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Správní orgán I. stupně zjistil, že stěžovatelka pobývala v rámci posledního povoleného pobytu na území České republiky v souhrnu 77 dnů. Správní orgán I. stupně shledal jinou závažnou překážku pobytu v neplnění povoleného účelu pobytu, tj. výkonu podnikatelské činnosti. Výrok správní orgán I. stupně odůvodnil tak, že stěžovatelka nepobývala na území, a tím nenaplnila základní pojmové znaky podnikání podle § 2 obchodního zákoníku, účinného do 31. 12. 2013. Podnikatelská činnost účastnice řízení s ohledem na krátkou dobu pobytu měla povahu činnosti spíše nahodilé až jednorázové, čímž nenaplnila jeden z kumulativních znaků podnikání.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že faktické nevykonávání podnikatelské činnosti nebylo ze strany správního orgánu I. stupně odůvodněno ani zjištěno v souladu s § 3 správního řádu. Žalovaná však shledala naplnění skutkové podstaty závažné překážky pobytu na území tím, že stěžovatelka nepobývala na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto zjištění bylo podle žalované dostatečně prokázáno. Stěžovatelka pobývala v rámci posledního povoleného pobytu na území České republiky pouze 77 dnů a tím přestala splňovat podmínku pro udělení, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Nepobývání stěžovatelky na území na základě uděleného dlouhodobého pobytu po zákonem předpokládanou dobu poukazuje na jeho formálnost, což je v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců a zakládá závažnou překážku pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Délka pobytu stěžovatelky na území České republiky nedosahovala ani délky předpokládané u víza k pobytu nad 90 dnů. Účelem ani smyslem institutu dlouhodobého pobytu není udělovat povolení k dlouhodobému pobytu účastníku řízení, který jej k plnění předpokládaného účelu pobytu nepotřebuje a využívá jej pouze ke krátkodobým pobytům.

Na řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ve smyslu ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů (§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců).

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro

udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.*

Podle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že kasační argumentace je téměř totožná s argumentací uvedenou v žalobě. Pochybení krajského soudu pak stěžovatelka vnímá především v tom, že tento aproboval postup žalované, a s žalobními námitkami se vypořádal nedostatečně a nesprávně. Stěžovatelka jak v žalobě, tak v kasační stížnosti namítá, že povolení k pobytu umožňuje, nikoliv příkazuje pobývat na území déle než 6 měsíců a to, že se zdržuje na území po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jejího pobytového oprávnění. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal tak, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že s ohledem na charakter podnikání žalobkyně na území České republiky není třeba dlouhodobého pobytu. Důvodem pro zamítnutí žádosti podle krajského soudu nebyla skutečnost, že žalobkyně po většinu rozhodné doby nepobývala na území České republiky.

Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že krajský soud nesprávně posoudil důvody, pro které žalovaná zamítla žádost stěžovatelka. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na s. 4 žalovaná jasně konstatovala, že „(...) byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu na území tím, že účastnice řízení nepobývala na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.“ Dále na s. 4 napadeného rozhodnutí uvedla: „...účastnice řízení pobývala na území České republiky v rámci posledního povoleného pobytu v souhrnu pouze 77 dnů, a tím přestala splňovat podmínku pro udělení, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Nepobývání účastnice řízení na území České republiky na základě uděleného dlouhodobého pobytu po zákonem předpokládanou dobu pobytu ukazuje na jeho formálnost, což je v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 326/1999 Sb., a zakládá závažnou překážku pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.“ Krajský soud se z důvodu tohoto chybného posouzení již dále nevypořádal s námitkou, že faktický pobyt na území po omezenou dobu není důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud proto musí dát stěžovateli za pravdu, že krajský soud nedostatečně reagoval na její žalobní námitky.

Důvodnost kasační stížnosti může spočívat v nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí krajského soudu, jen mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. (srov. také

pokračování

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval výkladem pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území a vlivem doby faktického pobytu na území na posouzení, zda byla naplněna skutková podstata tohoto pojmu, tedy zabýval se otázkou, zda pochybení krajského soudu mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Jiná závažná překážka pobytu cizince na území je neurčitý právní pojem, přičemž správní orgány jsou povinny patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval případy, kdy správní orgány odůvodnily svá negativní rozhodnutí odkazem na jinou závažnou překážku pobytu, např. v rozsudcích ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 - 28, a ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35. Ve všech těchto případech se jednalo o situace, kdy cizinec žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, resp. za účelem účasti v právnické osobě. Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích posuzoval situace, kdy správní orgány považovaly za závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky skutečnost, že v době platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu neplnil cizinec jeho účel. Uvedená skutečnost byla důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. pro zrušení takového povolení.

Dle ustálené judikatury je tedy nezbytné, aby byl účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, skutečně plněn. V případě povolení k pobytu za účelem podnikání nestačí, pokud cizinec pouze usiluje o výkon podnikatelské činnosti, nebo pokud je pouze formálně zapsán do příslušných rejstříků (srov. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81). To ovšem neznamená, že by cizinec během povoleného pobytu vůbec nesměl území České republiky opustit (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 - 46, odst. 28 a 30), nebo že by nemohly nastat okolnosti ospravedlňující dočasné přerušování podnikatelské činnosti (srov. rozsudek ze dne 3. 3. 2015, č. j. 10 Azs 249/2014 - 30). Podstatné je, aby cizinec dodržel podmínky, které jsou nezbytné pro zachování povolení k dlouhodobému pobytu. (bod č. 18 rozsudku ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014 - 97).

V rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, se jednalo o skutkově obdobnou věc, kdy cizinka pobývala na území za účelem účasti v právnické osobě na pozici výkonný manažer a pobyt jí nebyl prodloužen. Nejvyšší správní soud potvrdil závěry správního orgánu o neplnění účelu pobytu za situace, kdy cizinka z celkové povolené doby dlouhodobého pobytu v trvání dvou let prokazatelně pobývala na území České republiky jen 76 dní, aniž by současně jakýmkoliv dokladem potvrdila svou aktivní podnikatelskou činnost. Správní orgán v citovaném případě dospěl k závěru, že žalobkyně využívala povolení pouze minimálně, z toho vyplynula formálnost povoleného pobytu bez faktické konzumace a využívání tohoto povolení, což není podle správního orgánu cílem zákona o pobytu cizinců. V citovaném případě se však soud zabýval i faktickou podnikatelskou činností, kdy uvedl, že cizinka k výzvě správního orgánu nedoložila jakékoli doklady o tom, že by jménem této společnosti osobně v rozhodné době vystupovala či aktivně jinak se na podnikatelské činnosti podílela. V rozsudku ze dne 3. 7.

2014, č. j. 9 Azs 154/2014 - 45, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou povinnosti pobývat na území České republiky s ohledem na naplnění účelu pobytu a konstatoval: „*Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že zákon o pobytu cizinců nestanoví přesně, kolik dnů musí cizinec v rozhodném období pobývat na území České republiky. Posouzení doby pobytu s ohledem na to, zda tím cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech případu.*“ (srov. bod 24). V rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 - 46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud cizinec z povolené doby dlouhodobého pobytu v trvání 2 let prokazatelně pobýval v České republice jen 53 dní a přitom náležitě neprokázal svou aktivní podnikatelskou činnost, nenaplnil účel uděleného povolení k pobytu.

Krajský soud se v nyní posuzovaném případě nevypořádal se žalobní námitkou, že pokud se stěžovatelka na území zdržuje pouze po omezenou dobu, není to důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění. Nevypořádal se tak s námitkou, která směřovala do stěžejního důvodu, pro který žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť jak plyne z judikatury, u každého případu je nezbytné posoudit všechny konkrétní skutkové okolnosti, v nyní posuzovaném případě tedy délku skutečného pobytu po určenou dobu ve spojení s otázkou faktického plnění účelu pobytu. Krajský soud se soustředil pouze na část odůvodnění napadeného rozhodnutí na s. 5, které se zabývá výkonem podnikatelské činnosti, opomněl však to, že žalovaná shledala naplnění pojmu závažné překážky pobytu na území v nepobývání na území po zákonem předpokládanou dobu pobytu.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal pochybení krajského soudu v nedostatečném vypořádání se s touto žalobní námitkou, nezabýval se dále již námitkou nezákonného a nedostatečného posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života. Nejprve je totiž nezbytné, aby krajský soud v souladu s judikaturou vypořádal žalobní námitku vztahující se k samotnému důvodu pro neprodloužení povolení k pobytu, až poté je možné opětovně zhodnotit otázku přiměřenosti rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke kasační námitce, že ve věci manžela stěžovatelky krajský soud na základě stejných argumentů napadené rozhodnutí zrušil, upozorňuje na to, že soudy by ve smyslu principu legitimního očekávání měly rozhodovat tak, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tímto však nepředjímá, zda se v odkazovaném případě skutečně jednalo o skutkově shodný případ. Také posouzení, zda by zamítnutím žádosti mohlo být zasaženo do rodinného a soukromého života cizince se odvíjí od konkrétních okolností případu, neboť pokud je faktický pobyt na území České republiky řádově jen v několika desítkách dní, je zřejmé, že rodinný a soukromý život je převážně realizován na území jiného státu.

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního

pokračování

soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v konečném rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu